

Vzdělávací funkce časopisu *Mezinárodní vztahy*

The Educational Role of the *Mezinárodní vztahy*

MARTINA VARKOČKOVÁ Metropolitan University Prague, Czech Republic

E-MAIL martina.varkockova@mup.cz

ORCID <https://orcid.org/0000-0002-5820-9208>

DOI <https://doi.org/10.32422/mv-cjir.498>

V tomto krátkém zamyšlení pro poslední české číslo *Mezinárodních vztahů* (dále MV) reflektuji jednu z opomíjených funkcí odborného časopisu, funkci vzdělávací. Argumentuji, že díky svému omezení na publikování textů v českém jazyce patřily MV mezi malé časopisy. Podobně jako malé státy v mezinárodním systému, i malé časopisy mají své specifické charakteristiky, funkce a strategie, kterými se snaží překonávat systemická omezení.

Jednou z explicitně vyjádřených strategií časopisu byla snaha o kultivaci disciplíny v domácím kontextu a národním jazyce (DRULÁK 2001). Jsem přesvědčena, že tato strategie byla ve své době úspěšná, a to zejména právě proto, že byla založena na úzkém propojení časopisu a domácí akademické komunity skrze jazykovou exkluzivitu, limity a příležitosti, které tato exkluzivita vytváří. Limity spočívaly v omezeném okruhu autorů, recenzentů i čtenářů schopných psát a číst v češtině. Příležitostí pak byla možnost cíleně působit na akademickou i širší veřejnost díky své pozici nejkvalitnějšího odborného periodika pro obor mezinárodních vztahů v českém jazyce. To se MV jednoznačně podařilo a časopis kolem sebe vytvořil prostředí, které bylo na jednu stranu určitým prestižním společenstvím, do něhož se autoři iniciovali úspěšnou publikací. Na druhou stranu bylo toto společenství inkluzivní, vstřícné a nápomocné, jelikož jeho jednoznačnou snahou bylo napomáhat kvalitě a růstu oboru v rámci České republiky.

Nutno poznamenat, že se ve své poněkud osobní reflexi soustředím především na dobu, kdy byl v pozici šéfredaktora Vít Beneš, pod jehož vedením jsem měla možnost působit jako členka redakčního týmu a zástupkyně šéfredaktora. V době psaní tohoto textu jsem ve stejné pozici v časopise *Central European Journal of International and Security Studies*, jenž lze rovněž považovat za malý časopis, mohu tedy do značné míry porovnávat zkušenosti těchto dvou odborných časopisů vydávaných v České republice, ovšem v různých jazykových mutacích. Zároveň podtrhuji důležitost vzdělávací funkce MV jako vysokoškolská vyučující, která české texty v nich publikované pravidelně využívá pro práci se studenty.

K ČEMU SLOUŽÍ ODBORNÉ ČASOPISY

Odborné časopisy jsou nedílnou součástí formální vědecké komunikace. Jsou nezbytné k tomu, aby výsledky vědecké činnosti byly zveřejněny a šířeny, a to v relativně krátkém čase od dokončení výzkumu (na rozdíl od

vědeckých monografií). Kromě předkládání konkrétních výsledků vědecké činnosti, články publikované v časopisech rovněž kultivují nezbytné jazykové nástroje, které umožňují společné porozumění. Jedná se o terminologii a pojmový aparát sjednocující a do jisté míry zjednodušující sdílení nového poznání. Původ odborných časopisů lze vysledovat do poloviny 17. století, kdy začínají vycházet první periodika, která se postupně rozvinula do podoby vědeckých časopisů, jak je známe dnes. Za úplně první vědecký časopis je považován *Journal des Sçavans*, který poprvé vyšel v Paříži 5. 1. 1665 (FJÄLLBRANT 1997). Nicméně za skutečný předobraz dnešních odborných periodik je vnímán spíše časopis *Philosophical Transactions of the Royal Society*, jenž začal vycházet rovněž v roce 1665 (RALLISON 2015). Přes veškerý společenský, ekonomický a technologický vývoj, kterým věda od té doby prošla, se však na fungování odborných časopisů mnoho nezměnilo. Nezměnily se ani role, kterou časopisy ve vědecké komunikaci hrají. Většina autorů se shodne na čtyřech funkcích, jež mají odborné časopisy naplňovat: distribuční, ověřovací, archivační a orientační:

První úlohou je zveřejňovat a rozšiřovat nové vědecké poznatky, a tím umožnit sdílení informací a stimulovat vědeckou diskusi (ROBERTSON 2009, CONLEY 2012, RALLISON 2015). Obecně platí, že nové nápady a poznatky nejprve kolují vědeckou komunitou skrze různé formy více či méně neformální komunikace – diskuse s kolegy na pracovišti, konzultace s experty, hostovské přednášky či interní semináře. Teprve oficiální publikace v některém z odborných časopisů umožní širší distribuci a sdílení ve vědecké obci, popř. i odborné i laické veřejnosti. Časopisy jsou předpláceny institucemi (knihovny, univerzity atd.) i jednotlivci, zároveň jsou indexovány v mnoha různých elektronických databázích umožňujících dohledat existenci článku a popř. i zprostředkovat přístup k samotnému textu. Rozšíření textu a myšlenek v něm uložených je tedy stále ještě nejefektivnější skrze publikaci ve vědeckém časopise.

Druhou funkcí vědeckého časopisu je ověřovat a potvrzovat poznatky předložené v textech k publikaci s cílem budování důvěry ve vědu a její výsledky (ROBERTSON 2009, CONLEY 2012, RALLISON 2015). To by mělo být zajištěno recenzním řízením (*peer review*), které má v různých časopisech a různých vědních disciplínách odlišné podoby. Obvykle je text čten a hodnocen dvěma a více vybranými experty, jejichž úlohou je obvykle posoudit pravdivost a relevanci předkládaných informací a argumentů, kvalitu použitých

dat a hodnotu přínosu pro vědecké a lidské poznání. Recenzní řízení by tedy mělo zajistit kontrolu, že se autoři textů nedopustili záměrné či nezáměrné chyby a že daný článek je v nějakém směru inovativní.¹ Publikací v časopisu tak autor rovněž získá v určitém smyslu certifikaci či potvrzení autorství daného argumentu, metody či jiného výsledku svého výzkumu.

Třetí role časopisů spočívá v archivaci vědeckých výstupů a trvalého umožnění přístupu k nim (RALLISON 2015). Tato funkce je v čase spíše posilována, což je podmíněno především rozvojem technologií. Díky digitalizaci jsou postupně zpřístupňovány i poměrně staré výtisky, které by bylo v předchozích dobách velmi obtížné získat. Usnadňují tak např. možnost zmapovat vývoj vědeckých debat v určitém čase či prostoru. Zároveň časopisy díky adopci nových technologií umožňují sdílení rozsáhlých souborů dat usnadňujících vědeckou komunikaci a spolupráci, včetně zpětného ověřování předkládaných výsledků.

Poslední funkci, orientační, zmiňuje Rallison (2015) jako roli rozcestníku, jenž pomáhá zorientovat se v množství publikovaných poznatků. To souvisí zejména s enormním nárůstem publikací ve všech vědních oborech. Vznikají tedy časopisy s relativně úzkým zaměřením, které pomáhají soustředit výzkum některých podoborů do několika periodik a umožňují tak do určité míry snadnější udržení přehledu o vývoji v daném (pod) oboru. Orientaci ve vztahu ke kvalitě výzkumných článků také do určité míry usnadňuje sofistikovaný systém hodnocení vyvíjený a zdokonalovaný v rámci scientometrie.² Jednotlivé časopisy jsou pak řazeny do pořadí podle předem stanovených kritérií, přičemž toto pořadí zároveň vyjadřuje hierarchii těchto časopisů co do kvality a prestiže.

MEZINÁRODNÍ VZTAHY JAKO MALÝ ČASOPIS

Všechny výše uvedené funkce MV bezesporu naplňovaly a naplňují, minimálně od počátku devadesátých let 20. století a zcela jistě pak od přelomu tisíciletí, kdy „je zavedeno pod vedením Petra Druláka plnohodnotné oboustranně anonymní recenzní řízení“ (BENEŠ 2016: 5). Přesto ovšem patřil mezi tzv. malé časopisy. Malými časopisy definují Marušić a Marušić (2001) jako (1) časopisy pro relativně malou vědeckou komunitu (v případě MV omezenou na autory a čtenáře znalé českého jazyka) a (2) časopisy na periferii daného oboru, tedy méně čtené a citované vědeckým hlavním

proudem. Malé časopisy se většinou potýkají s podobnými problémy, jako je např. omezená množina potenciálních autorů či potenciálních recenzentů, popř. menší dopad jejich článků z důvodu publikování v místním jazyce, který znemožňuje širší viditelnost časopisu (IBID.). Malé časopisy na periferii a bez specifického oborového zaměření se tak díky strukturálním podmínkám dostávají do určitého začarovaného kruhu: malá viditelnost minulých čísel časopisu způsobuje jejich malou citovanost, tím pádem neroste jejich prestiž v rámci hierarchie časopisů, nestávají se tak primární volbou pro skutečně špičkové autory, kteří by citovanost mohli navýšit, a časopis zůstává na periferii. Mnohé redakční týmy malých časopisů jsou přirozeně s nižším postavením svého časopisu nespokojeni. V principu mají dvě základní možnosti, jak se situací naložit. Nutno říci, že oba způsoby se vzájemně nevylučují.

První možností, jejíž cestou se MV již plně vydají od roku 2023, je pokusit se zařadit časopis mezi tzv. mainstreamové časopisy oboru mezinárodních vztahů. S tím souvisí kromě již dříve úspěšné snahy o zařazení časopisu do hlavních indexovaných databází, včetně Web of Science (ESCI), také plný přechod na publikování textů v anglickém jazyce. Tím se MV teoreticky otevře mnohem větší množině potenciálních autorů a rovněž i recenzentů. Je tak větší šance, že bude redakčnímu týmu předloženo k posouzení o přijetí k publikaci větší množství textů, z nichž bude možno vybrat ty s nejvyšší kvalitou, a tedy s největším citačním potenciálem.

Druhou možností, jak najít uspokojivou pozici pro malý časopis, je vybudovat si určitou specifickou identitu. Vyprofilování charakteru časopisu je důležité pro udržení stávajících či získání nových autorů, pro které se časopis může stát primární volbou pro publikaci svých textů právě díky svému zaměření. Malé časopisy tak potenciálně nemusejí být poslední volbou pro autory v okamžiku, kdy jsou jejich texty zamítnuty ve větších časopisech. Zároveň je ale získání charakteristické identity důležité pro členy redakčního týmu. Umožňuje jim lépe zacílit ostatní aktivity časopisu (speciální čísla, diskusní fóra apod.), jež zpětně mohou zvýšit viditelnost a čtenost časopisu. Důležitým elementem je i potřeba osobního zadostiučinění z editorské práce umožňující členům redakce být dlouhodobě proaktivní v získávání dostatečného počtu publikovatelných textů a zajištění udržitelnosti časopisu. Ač je práce v redakci jakéhokoliv odborného časopisu náročná, v malém časopise jde často o službu širší akademické

obci méně prestižní, nicméně o to náročnější, že na rozdíl od velkých respektovaných časopisů musí redakce často aktivně vyhledávat potenciální příspěvky a pečlivěji s nimi pracovat.

Nástrojem specializace časopisů může být např. úzké zaměření obsahu, ať už regionální (využití znalosti místních akademiků či znalosti místního jazyka; např. časopis *Politics in Central Europe*), teoretické (upřednostnění nějakého konkrétního teoretického přístupu; např. přirozené zaměření časopisu *Obrana a strategie* vydávaného Univerzitou obrany, který se soustřeďuje na otázky obrany a bezpečnosti) nebo metodologické (důraz na vybraný způsob provádění výzkumu; určité vyprofilování tímto směrem můžeme pozorovat v posledních číslech časopisu *Journal of International Studies*, jenž publikuje především studie kvantitativního charakteru). Identitu časopisu lze také budovat skrze editorskou praxi, ať už je to důraz na rychlost recenzního řízení, či na způsobu komunikace s autory či recenzenty. Vzhledem k menšímu počtu článků (ve srovnání s velkými časopisy), které malé časopisy akceptují do recenzního řízení, mohou členové redakce věnovat více pozornosti jak původním rukopisům, tak následně práci s recenzními posudky, včetně detailnější pomoci autorům správně uchopit požadované úpravy textů. Recenzní řízení v malých časopisech tak může být osobnější a transparentnější a svým způsobem přátelštější pro autory.

Mezinárodní vztahy si ve své české verzi dokázaly bezesporu vybudovat silnou identitu, minimálně v českém akademickém prostředí oboru mezinárodních vztahů, potažmo sociálních věd. Získaly si a udržovaly pověst periodika, které konzistentně publikuje kvalitní výzkum. Dlouhodobě pěstovaly diskusi nad směřováním oboru v českém prostředí. Staly se platformou, skrze kterou byly v českém prostředí představovány nové koncepty nebo některé teoretické přístupy našeho oboru (NAPŘ. HYNEK 2005, BENEŠ 2010, VARKOČKOVÁ 2012).

Významnou součástí identity MV byl fakt, že se časopis stal často primární volbou začínajících českých a slovenských vědců, kteří zde publikovali svůj první vědecký článek. Publikace v MV pro začínajícího autora platila svým způsobem za iniciaci do akademického pole mezinárodních vztahů v České republice, viz text v tomto čísle (KARLAS 2022). První volba pro publikaci článku to jistě také z velké části byla proto, že začínající akademici

často publikovali části svých dizertačních prací, které byly psány českým jazykem, a publikace v MV byla svým způsobem výhodná, jelikož text nebylo nutno překládat či přepisovat v anglickém jazyce. A v neposlední řadě jedním z důvodů, proč publikovat v MV, byla unikátní editorská praxe, pověstná především (ale nejenom) v době, kdy byl šéfredaktorem Vít Beneš. Z mého pohledu tak MV naplňovaly ve své české verzi jednu z dalších funkcí odborných časopisů, jež nebývají často zmiňovány – funkci vzdělávací.

VZDĚLÁVACÍ FUNKCE MEZINÁRODNÍCH VZTAHŮ

Jedni z mála autorů, kteří zmiňují vzdělávací funkci vědeckých časopisů, jsou Marušić a Marušić (NAPŘ. 2001, 2009). Nicméně ve svých článcích diskutují v podstatě velmi úzce pojaté vzdělávání, a to zaměřené výhradně dovnitř vědecké komunity. Argumentují o úloze editora jako učitele, jenž má autoritu působit na autory a recenzenty, aby dodržovali výzkumné a publikační standardy (MARUŠIĆ – MARUŠIĆ 2001). V tomto smyslu fungovaly MV bezesbytku a zcela jistě do budoucna i fungovat budou. Jednalo se o velmi úzkou spolupráci a komunikaci s autory a maximální snahu napomoci autorům texty upravit do podoby splňující náročná kritéria kladená na akademické texty. Komunikace s autory zahrnovala detailní doporučení, velmi často nad rámec standardní komunikace, se kterou se autor setká v nejprestižnějších odborných časopisech. Redakce MV vždy dbala na to, aby publikované texty obsahovaly jednoznačnou výzkumnou otázku, jež bude koherentně propojovat celý text, od teoretické a konceptuální části, přes jasný popis metodologie výzkumu, až po samotný výsledek výzkumu. Nebylo výjimkou, že rukopis byl pečlivě redakcí připomínkován a vrácen k výraznému přepracování autorům ještě před zasláním do recenzního řízení. Projít recenzním a připomínkovým řízením bylo často velmi náročné, nicméně představovalo velmi cenný vzdělávací proces, zejména pro začínající autory, a to v době, kdy výuka a procvičování metodologie v českém vysokoškolském prostředí ještě zcela nezakořenila, na rozdíl od současnosti (VIZ NAPŘ. KOFROŇ – KRUNTORÁDOVÁ 2015).

Jak jsem již zmínila, tuto úlohu bude plnit časopis jistě i nadále, ale jsem přesvědčena, že předchozí „malost“ MV, kterou lze chápat díky vydávání v češtině jako geografické a sociální ohraničení působnosti na česko(slovenské) akademické pole, měla pozitivní vliv na budování vzájemného vztahu mezi redakcí a autory i recenzenty. Jelikož i obor

mezinárodních vztahů v České republice lze označit jako relativně malý co do počtu studijních programů, doktorandů a vyučujících, vzájemná znalost autorů, recenzentů a redaktorů, ať už přímá, nepřímá (např. přes vedoucího práce) či potenciální (velká pravděpodobnost setkání v budoucnosti), přispěla k vytvoření vzájemného závazku vůči časopisu.

Z vlastní zkušenosti redaktorky MV vím, že mnozí recenzenti byli zpočátku nakloněni spíše recenzi nepřijmout z důvodu velkého vytížení, ale pro MV byli ochotni posudek vypracovat. Rovněž autoři vždy vesměs pozitivně reagovali na návrhy na změny rukopisů. Naopak, ze své současné zkušenosti redaktorky jiného malého časopisu vnímám větší odosobnění autorů i recenzentů, včetně často menší ochoty autorů reagovat na připomínky redaktorů a recenzentů a přepracovávat své texty. Argumentuji tedy, že propojenost časopisu s komunitou byla vzdělávací role MV dovnitř českého oboru ještě umocněna. Otevření se časopisu vůči větší množině autorů a recenzentů mimo české prostředí plným přechodem na anglický jazyk naopak s velkou pravděpodobností tento vzájemný vztah oslabí.

Chtěla bych zde podtrhnout další směr, kterým MV v české verzi působily ve své vzdělávací roli, a to je směr zevnitř vědecké komunity směrem ven, kdy se role vzdělávání neomezovala jen na úzkou skupinu akademiků. Pokud si MV jako malý časopis dokázaly vybudovat silnou specifickou identitu a roli, tak se jedná právě o tuto vzdělávací roli směrem ven. Vzdělávací funkce MV především vůči svým autorům zůstane jistě zachována i při plném přechodu na publikování v anglickém jazyce, o této rovině vzdělávání širší české odborné veřejnosti, kam lze zahrnout např. politiky, pracovníky státní správy se zahraničním přesahem, novináře, ale i studenty oboru (bakalářských či magisterských programů), lze pochybovat. Jazyková vybavenost a dostatečná znalost anglického jazyka u těchto skupin bohužel často ještě není samozřejmostí. Mezinárodní vztahy zpřístupňovaly nejnovější poznatky a argumenty oboru formou kvalitního výzkumu širší veřejnosti právě díky tomu, že vycházely v českém jazyce.

Díky důrazu na propracování výzkumného rámce, na logickou strukturu textu, na propojení teoretické a analytické části článku, zkrátka na kvalitu akademického textu, se v dnešním archívu MV vytvořila solidní databáze kvalitních odborných článků v českém jazyce. Souběžně docházelo k tříbení odborné terminologie v českém jazyce, jež je potřebné

i pro samotné akademiky, kteří ač publikačně činní v zahraničí, stále ještě přednášejí v češtině, zkoušejí studenty v českém jazyce nebo komunikují se širokou veřejností skrze média. Pro účely vzdělávání širší odborné veřejnosti byla také velmi účinná forma textů tzv. konzultací (do čísla 4/2017). Ty do českého prostředí přinášely přehledným způsobem (nicméně na vysoké odborné úrovni) teorie a nové koncepty, které se jen s velkým časovým odstupem, pokud vůbec, dočkají zařazení do učebnic a studijních programů.

Tuto vzdělávací funkci podtrhuji proto, že články MV v češtině pravidelně využívám ve výuce bakalářských i magisterských programů. Předkládám je studentům pro jejich samotný obsah. Ale nejvíce je využívám při výuce metodologie výzkumu. Na většině článků z MV je možno studentům ilustrovat mnoho dobré praxe psaní odborného textu. Vzhledem k tomu, že se časopis hlásí k principům otevřeného přístupu, jsou články pro studenty vždy volně dostupné a jako významnou výhodu vnímám právě i fakt, že jsou články v českém jazyce. Někteří studenti jsou teprve na začátku svého studia a nemají dostatečně vžitou terminologii či nejsou ještě dostatečně zkušení v četbě odborných textů v anglickém jazyce. Díky tomu, že jsou články napsány v českém jazyce, je možno se se studenty soustředit na podstatu probírané látky (tvorba výzkumného rámce, nalezení vhodné výzkumné otázky, stavba odborného textu).

Zároveň se studenti četbou českých odborných textů setkávají s kultivovaným odborným jazykovým stylem, který sami potřebují ovládnout pro psaní bakalářských či diplomových prací, jelikož ty jsou stále ještě většinově psány v českém jazyce. Z mého pohledu se tedy při zadávání četby českých odborných textů nejedná o ulehčení práce pro studenty, ale o podstatnou součást učení dovednosti se správně ústně i písemně vyjadřovat v jazyce, v němž od nich požadujeme jejich vlastní výzkumné výstupy. V tomto smyslu tedy vnímám ukončení vydávání článků v českém jazyce v MV jako vytvoření určité prázdnoty. Řečeno obrazně, vyschne tak jeden z dalších pramenů pro kultivaci a vzdělání (především) studentů, ale i širší veřejnosti v České republice. A zcela neobrazně, pro účely mé pedagogické praxe, přestane přibývat pramenů pro využití ve výuce.

V úvodu této reflexe jsem zmínila čtyři hlavní funkce odborných časopisů. V textu jsem pak představila pátou roli, roli vzdělávací. Jsem si plně vědoma, že tato pátá role není obecně považována za stěžejní pro odborné časopisy a bývá zmiňována jenom minoritně. Přesto jsem považovala za důležité zdůraznit tuto formu působení MV, jelikož byla podstatnou částí identity jejich plně české verze. Spolu s ostatními prvky tak spoluvytvořila *raison d'être* časopisu. Rozhodnutí přejít na vydávání textů pouze v anglickém jazyce muselo být pro redakci obtížné, ale jistě dává na prostou logiku v rámci celého systému vědy a zejména hodnocení vědy, jak je v současné době nastaven. Časopis tak bude mít větší šanci zviditelnit se v širší akademické obci i mimo Českou republiku. Nicméně zařadit se mezi skutečně prestižní časopisy bude obtížné a bude vyžadovat vybudování nové specifické identity.

POZNÁMKY

- 1 Je ovšem nutno poznamenat, že existence a formy recenzního řízení jsou nejen v poslední době předmětem diskuse i ostré kritiky (např. Fyfe 2015, Crane – Martin 2018, Murdie 2022).
- 2 Scientometrie je definovaná jako „věda zabývající se měřením vědeckého a technologického pokroku“ (Brusilovsky 1978: 193).

ZDROJE

- B Beneš, Vít (2010): Teorie rolí Konceptuální rámec pro konstruktivistickou analýzu zahraniční politiky. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 45, No. 4, s. 72–87.
- Beneš, Vít (2016): Editorial. Speciální číslo k 50 letům časopisu *Mezinárodní vztahy*. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 51, No. 1, s. 5–15.
- Brusilovsky, B. Ya. (1978): Partial and System Forecasts in Scientometrics. *Technological Forecasting and Social Change*, No. 12, s. 193–200.
- C Conley, John P. (2012): Low acceptance rates, commercial publishing, and the future of scholarly communication. *Economics Bulletin*, Vol. 32, No. 4, s. 1–37.
- Crane, Harry – Martin, Ryan (2018): In peer review we (don't) trust: How peer review's filtering poses a systemic risk to science. *Researchers.one* [online], <<https://researchers.one/articles/18.09.00017>>.
- D Druhlák, Petr (2001): Mezinárodní vztahy – časopis a disciplína. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 36, No. 1, s. 5–7.
- F Fjällbrant, Nancy (1997): *Scholarly Communication – Historical Development and New Possibilities*. Proceedings of the IATUL Conferences. Paper 5, <<https://docs.lib.purdue.edu/iatul/1997/papers/5>>.

-
- Fyfe, Aileen (2015): Peer review: not as old as you might think. *Times Higher Education* [online], June 25, 2015, <<https://www.timeshighereducation.com/peer-review-not-as-old-as-you-might-think>>.
- H Hynek, Nik (2005): Anglická škola a teorie mezinárodních vztahů: obsahový vesmír, akademický svět a kritiky přístupu. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 40, No. 2, s. 76–89.
- K Karlas, Jan (2022): Mezinárodní vztahy 2000–2017: rozbor jedné základní etapy vývoje časopisu. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 57, No. 4, s. 75–94, <<https://doi.org/10.32422/mv-cjir.497>>.
- Kofroň, Jan – Krontorádová, Ilona (2015): Česká cesta metodologického vzdělávání v politické vědě v mezinárodní perspektivě. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 50, No. 4, s. 26–48.
- M Marušić, Matko – Marušić, Ana (2001): Good Editorial Practice: Editors as Educators. *Croatian Medical Journal*, Vol. 42, No. 2, s. 113–120.
- Marušić, Matko – Marušić, Ana (2009): The purpose of scientific journals: small is important. *The Journal of Teheran University Health Center*, Vol. 4, No. 3, s. 143–147.
- Murdie, Amanda (2022): Peer review is in trouble! *Twitter.com* [online], August 16, 2022, <<https://twitter.com/AmandaMurdie/status/1559602344672772096>>.
- R Rallison, Simon (2015): What are Journals for? *Annals of The Royal College of Surgeons of England*, No. 97, s. 89–91, <<https://doi.org/10.1308/003588414X14055925061397>>.
- Robertson, Miranda (2009): What are journals for? *Journal of Biology*, Vol. 8, No. 1, <<https://doi.org/10.1186/jbiol111>>.
- V Varkočková, Martina (2012): Konceptuální analýza ontologické bezpečnosti. *Mezinárodní vztahy*, Vol. 47, No. 4, s. 75–92.
-

NOTE

This contribution was published within the Scientific-Research Framework of the MUP, no. 100 „Central European Journal of International and Security Studies“ financed by the support of the Ministry of Education, Youth and Sports for the Longterm Conceptual Development of a Research Organisation in the year 2023.

AUTHOR BIOGRAPHY

Martina Varkočková is an Assistant Professor at the Metropolitan University Prague. She currently works as a Deputy Editor-in-Chief of the Central European Journal of International and Security Studies.